

Een contract vol liefde

Een contract vol liefde

LINDI MELSE

Een contract vol liefde
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lindi Melse

Omslagontwerp: Lindi Melse met gebruik van grafische elementen van Pch.vector

Tekstredactie: Marieke Veringa & Britt Zwijnenberg

Illustraties en zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave oktober 2023

ISBN 9789493265660

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn drie prachtige kinderen:
Felix, die eerst losse woorden las en toen hele zinnen,
Rowas, die opeens de letters van zijn naam herkende
en Tilly, die er druk op los 'typte' op mijn toetsenbord en zo hele alinea's delete...
Ik ben dankbaar dat ik jullie mama mag zijn. Ik houd van jullie.*

Proloog

‘Wat heeft dít te betekenen? Dit is ongehoord!’ De bulderende stem van Harold Reemers kondigt zijn komst aan via de dichte liftdeuren. Ze lijken wel te trillen.

Ik schiet verschrikt overeind en verslik me in een grote hap. Al hoestend kijk ik geschrokken naar Emily, die snel de telefoon neerlegt en met ingehouden adem haar blik op de lift richt.

Er klinkt een luide ping en mijn handen worden klam. Mijn leidinggevende is áltijd de rust zelve en hij zou toch pas volgende week terugkomen?

De deuren gaan open en met zijn stevige, korte benen stormt hij op me af als een briesende stier. Zwaar ademend komt hij voor mijn bureau tot stilstand. In zijn hand houdt hij een vel papier vast en alsof dit allemaal niet angstaanjagend genoeg is, duikt achter hem de lijzige gestalte op van Jenise van Sommeren. Ze torent boven me uit en mijn ogen schieten van de een naar de ander. Dat beide partners nu voor mijn neus staan, betekent vast weinig goeds.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik met enige aarzeling in mijn stem.

Harold hapt naar lucht en begint zichzelf koelte toe te wapperen met het document. Hij draait zich een kwartslag om naar mijn vriendin. ‘Wist

jij hiervan?’

Ze kijkt net zo verbaasd als ik en schudt haar hoofd.

Op het voorhoofd van Harold parelen zweetdruppels.

Jenise neemt het woord. ‘Waarom hebben jullie dit over het hoofd gezien?’ Ze grist het papier uit Harold’s hand. ‘Het is gericht aan H. Reemers, dus dit moet jou gepasseerd zijn, Bibi.’ Ze boort haar blik in die van mij.

‘Sorry, ik weet echt niet waar het over gaat,’ zeg ik verbaasd.

Harold begint met een zakdoek de zweetdruppels van zijn voorhoofd te deppen. ‘Dit is een ramp, een complete ramp. We worden uit het pand gezet!’

‘Wát?’ Met grote ogen kijk ik hem aan. ‘Kan dat echt?’

‘Als we afgaan op de mail wel. Wat moet ik doen?’ Hij loopt verwilderd naar zijn kantoor en laat de deur met een klap dichtvallen.

Voor een ogenblik is het muisstil op de verdieping. Harold is dus terug... De radartjes in mijn hoofd beginnen te draaien. Een mail? Ik heb toch niks gemist?

Jenise kijkt me nog steeds vernietigend aan en snauwt: ‘Lees het zelf maar.’

Emily komt naast me staan en mijn ogen glijden over de tekst. Mijn adem stukt als ik bij de volgende zin aankom: *Aangezien wij binnen de aangegeven termijn geen bezwaar van u ontvingen, zeggen wij het huurcontract op.*

‘Over drie weken?’ roept Emily ontzet uit.

Tevergeefs probeer ik mijn klamme handen af te veegen aan mijn rok.

Met een priemende vinger wijst Jenise naar mij. ‘Jij mag aan Harold gaan uitleggen waarom je het eerste bericht gemist hebt, zodat je daarna iedereen kan vertellen dat we verplicht zijn om te vertrekken!’

Jenise beent weg en laat ons stomverbaasd achter.

1

DERTIEN WEKEN TOT DE SCHOKKENDE ONTDEKKING

‘Is dit de laatste verhuisdoos?’ Het gezicht van Emily is rood aangelopen en steekt af tegen haar goudblonde haar.

‘Volgens mij wel, zet hem daar maar neer.’ Ik gebaar naar een hoek van het appartement en met een smak wordt de doos op de grond gezet.

‘Wat ben ik blij dat alles nu boven is, ik ben gesloopt,’ hijgt mijn vriendin. ‘Waarom staan er eigenlijk allemaal stoelen en tafels?’ Ze heeft haar eigen gezichtskleur bijna weer terug.

‘Waarschijnlijk zijn ze die vergeten weg te halen,’ antwoord ik schouderophalend en voeg er iets zachter aan toe: ‘Bedankt dat je aanbod om te helpen.’

Emily loopt naar me toe en slaat haar arm om mijn schouder. ‘Jij hebt me al zo vaak geholpen, dus dit is het minste wat ik terug kan doen. Je weet toch dat je me altijd om hulp kunt vragen?’

Ik mompel instemmend, maar ken mezelf langer dan vandaag. De volgende keer ga ik het eerst weer zelf proberen op te lossen, net als ik nu deed. Elke dag na het werk heb ik zelf de spullen in het busje getild. Door de

uitputtingsslag van deze week, gecombineerd met de flinke spierpijn, was ik volledig opgebrand en moest ik van mezelf wel om hulp vragen.

‘Dan is het goed,’ zegt ze terwijl ze nog een aantal dozen op elkaar stapelt alsof er lucht in zit. ‘Zullen we samen nog wat gaan drinken om je verhuizing te vieren?’

‘Dat zou heerlijk zijn, maar ik wil proberen om nog zoveel mogelijk uit te pakken.’ Ik draai me naar Emily toe en geef haar een knuffel.

‘Succes nog.’

Ik kan mijn armen en benen nauwelijks bewegen nu ik alleen tussen alle verhuisdozen en meubels sta. Een stekend gevoel in mijn rug vertelt me dat ik deze week te veel hooi op mijn vork heb genomen en voorzichtig probeer ik mijn rug te strekken.

Een luid gegiechel stijgt achter me op en verbaasd draai ik me om. In de deuropening heeft zich een groep senioren verzameld die geamuseerd mijn gymgongen nadoen.

‘Ben jij de nieuwe bewoonster van hierboven?’ Een tengere dame komt doelgericht op me af, waarbij haar witte krulletjes zachtjes op en neer dansen. Nu ze voor me staat, moet ik een beetje naar beneden kijken. De parelketting steekt af tegen de blauwe ondergrond en met haar kraalooogjes neemt ze me nieuwsgierig in zich op.

Woon ik tussen de bejaarden? Alsof ze mijn gedachten kan horen, krult haar rechtermondhoek omhoog. Voor ik iets kan zeggen, proest de groep het uit van het lachen en lopen ze – net als de dame – de ruimte verder in.

Verslagen staar ik voor me uit. Al mijn spullen staan dus op de verkeerde verdieping en ik heb nul energie om alle dingen weer te verslepen... Een diepe zucht ontsnapt uit mijn keel. Van even rustig bijkomen is geen sprake, want er krioelen allemaal pensionado’s tussen mijn huisraad en zelfs de inhoud van mijn dozen wordt geïnspecteerd. Het duizelt me.

‘We drinken hier altijd thee en koffie samen. Wil je ook wat?’ Een

oudere man stapt energiek langs me heen en loopt richting de open keuken. Hij draagt een zwartleren jack – dat hem erg goed staat – en op zijn rug rust een dikke, zilveren staart.

‘Koffie graag, ik drink hem zwart,’ zeg ik.

De man knikt, legt een theedoek over zijn arm en trekt geconcentreerd een aantal kastjes open.

Mijn lijf is op en ik kan echt niet meer.

Een handjevol bewoners duwt een aantal dozen opzij, zodat ze op de stoelen kunnen gaan zitten en ik strompel erheen om ook plaats te nemen.

‘Ben ik de jongste hier?’ mompel ik vertwijfeld.

Het gerinkel in de keuken stopt. ‘Verreweg de jongste, wij zijn allemaal tachtig en ouder, alleen ik ben net de zeventig gepasseerd.’ De man met zijn zwartleren jack kijkt me aan met een twinkeling in zijn bruine ogen. ‘Je weet dat je een jaar bij ons komt wonen, toch?’

‘Een jáár?’ Meent hij dit echt of maakt hij een grapje? Zit ik een jaar lang met déze mensen om me heen? Ongemakkelijk schuif ik op mijn stoel heen en weer.

Er trekt een geamuseerd lachje over het gezicht van de man in de keuken en hij gebaart naar de dame in het blauw die bij mijn kledingkast staat. ‘Er stond toch in de ingezonden mededeling dat het voor een jaar zou zijn?’

‘Jazeker. Hartstikke leuk, kind, dat je hier komt wonen. De aanvraag verliep vandaag, dus je bent precies op tijd.’ Ze kijkt me stralend aan, waarna ze zich weer omdraait om de inhoud van mijn kast te bewonderen.

De ingezonden mededeling? Nee, dát zou ik me wel hebben herinnerd. Hoewel er een mogelijkheid bestaat dat ik deze belangrijke informatie over het hoofd heb gezien...

Een paar dagen geleden stond er in de krant een ingezonden mededeling van de gemeente en na het lezen van de eerste zin was ik verkocht. Ze wilde een pilot draaien met betaalbare woonruimte voor jongeren tot dertig jaar en het appartement was per direct beschikbaar. Dit klonk allemaal uitstekend, zeker omdat de bovenwoning waarin ik woonde was verkocht en de nieuwe eigenaren popelden om erin te trekken. Daarnaast

kostte het maar zevenhonderd euro per maand én zat het ook nog eens dicht bij mijn werk.

Ik was zo verrukt geweest dat ik een kreet van blijdschap had geslaakt. In mijn enthousiasme sprong ik op en had ik de kop koffie op tafel omgestoten. De koffie liep als een dreigende vloed over de advertentie en trok razendsnel in de krant. Met mijn T-shirt begon ik meteen te boenen, alleen was ik iets té ijverig geweest. Door de warme vloeistof werd het krantenpapier zacht en ontstonden er gaten in de mededeling, maar gelukkig was het telefoonnummer nog leesbaar.

Terwijl ik nog wat koffie probeerde op te deppen, wachtte ik tot er werd opgenomen. Toen ik eenmaal sprak met de vrouw die over de pilot ging, vroeg ze me tot drie keer toe of ik wel geïnteresseerd was – en óf ik dat was, het kwam als een geschenk uit de hemel. De vrouw aan de andere kant van de lijn jubelde dat ze zo blij was dat ze eindelijk iemand had gevonden en het proefproject van start kon gaan. Ze had me veel woonplezier gewenst en me laten weten dat ik er de volgende dag al kon intrekken. Het kostte me iets meer tijd om al mijn spullen in te pakken en te verhuizen, maar toch had ik het binnen vier dagen geregeld.

‘O.’ Ik kuch. Voor een moment speel ik met de gedachte om onder het contract uit te komen, maar de gemeente zal vast een logische reden hebben om een jongere hier te laten wonen, toch? En als ik de enige ben die interesse heeft getoond, ben ik nodig om de proef te laten slagen. Wellicht valt het ook allemaal wel mee, want met deze doelgroep ben ik bekend. Ik heb tenslotte sinds mijn dertiende bij mijn opa in huis gewoond en dat was echt de beste tijd die ik ooit heb gehad. Nu zijn het alleen een stuk meer dames en heren op leeftijd. Laat ik het gewoon een kans geven voor een jaar. Tenslotte wil ik geen spelbreker zijn, dus ik zeg: ‘Natuurlijk wist ik dat.’

‘Mooi zo,’ zegt de energieke man en hij begint de koffiekopjes vol te schenken.

Oké, ik zit hier dus voor een jaar aan vast. Hoe komen al mijn spullen ooit in mijn eigen woning? Ik kan de bewoners moeilijk vragen om mijn spullen te verslepen. Voordat ik de kans krijg om er nog langer over in te

zitten, tikt iemand op mijn schouder. Het is de oudere dame in het blauw en ik lees iets van medelijden op haar gezicht.

‘Ach kind, we bedenken straks wel een plan om je meubels naar boven te brengen. Het is nu tijd voor de bingo, doe je gezellig mee?’ Ze drukt een roze koek in mijn hand, samen met een kop dampende koffie. ‘De koek is gebakken door een van de bewoonsters, hij smaakt heerlijk.’

Ik kijk haar dankbaar aan en mompel met volle mond: ‘Lekker. Ik ben Bibi.’

2

VIJF WEKEN TOT DE SCHOKKENDE ONTDEKKING

Mijn ontmoeting met de oudjes – zoals ik de tachtigplussers soms gekscherend noem – heeft heel wat losgemaakt. In de twee maanden dat ik hier nu woon ben ik erg op hen gesteld geraakt en dat is wederzijds.

Het complex heeft een gezamenlijke ingang en op elke verdieping zijn losse appartementen met een eigen voordeur. Verder loopt er een lange, grijze, betonnen trap helemaal naar de top van het gebouw, waar mijn woning is. Naast de trap is er een glazen lift. Dankzij de doorzichtige wanden kun je alle bewoners begroeten terwijl je omhoog of omlaag gaat.

De gemeenschapsruimte bevindt zich op de derde verdieping en het is een langwerpige ruimte, met aan de ene kant allemaal ramen en aan de andere een lange wand met een grote klok. Het is de plek om samen te eten, te kletsen of mee te doen met de bingoavond. De zaal is perfect voor feestjes en dat is ook de reden waarom ik hier al sinds acht uur vanochtend in de weer ben. Het echtpaar Verhogen viert vandaag hun vijfenvijftigste jubileumfeest en ik heb de zaal versierd. Misschien was het iets te veel van

het goede, maar ik doe het graag voor hen.

Het echtpaar Verhogen is het enige koppel in het complex. De meeste bewoners hebben hun geliefde verloren of zijn alleen gebleven en dat laatste lijkt me echt vreselijk. Ik zou ook graag iemand willen vinden met wie ik samen oud kan worden, want het lijkt me vreselijk om een wegwijnend oud dametje te worden.

Na vier uur versieren ben ik kapot en ik sjok naar boven op mijn wollen lievelingssokken. Mijn woning bestaat uit slechts drie kamers. De woonkamer is het grootst; hier heb ik een zithoek, een eettafel en een keukenblok dat in een u-vorm loopt. Dan is er nog een smalle badkamer met een bad/douche-combinatie en een slaapkamer waar precies mijn twijfelaar, kledingkast en staande spiegel in passen. Het is niet heel ruim, maar genoeg voor mij.

Uit de koelkast haal ik een flesje spa rood met perziksmaak – mijn favoriet – en leunend tegen de groene eettafel neem ik een slok.

Doordat mijn appartement zich helemaal boven in het gebouw bevindt, kan ik als eerste het wisselen van de seizoenen opmerken. Vanaf de plek waar ik nu sta, zie ik de rij bomen waar ik elke dag onderdoor fiets naar mijn werk. Helaas zijn de gekleurde bladeren bijna allemaal al gevallen en de winter zal al snel zijn intrede doen.

Ik vind het behoorlijk deprimerend dat het straatbeeld steeds grauwer wordt. Geef mij maar warmte en veel kleur. Ik ben dan ook extra blij dat ik de muren van mijn woonkamer okergeel en terracotta heb geschilderd. Daardoor sta ik telkens vrolijk op en de kleuren doen me denken aan de zomervakanties die ik als kind met mijn ouders doorbracht in Italië.

Een indringende zweetlucht kruipt via mijn neus naar binnen. Ik had beter een dunne trui aan kunnen doen vanochtend, maar mijn relaxoutfit, die bestaat uit een pyjamabroek met hartjes en een te grote trui met de tekst “I love you” erop, was het enige wat nog schoon bleek. Met mijn voet schuif ik een hoop vuile was opzij, waardoor de visgraatvloer weer een beetje zichtbaar wordt. Eerlijk gezegd is een groot deel van het laminaat bezaaid met verdwaalde sokken, hemdjes en blouses.

Ik zucht diep. Het is tijd om naar de wasserette te gaan en ik kan het onmogelijk nog langer uitstellen, maar ik heb erg veel moeite om er zin voor maken. Mijn bank lokt, mijn spieren zijn verzuurd en zelfs het wiebelen van mijn teen kost te veel moeite. Enigszins jaloers werp ik een blik op mijn kater Louis, die op zijn lievelingsplek op de vensterbank ligt te slapen. Dapper schud ik mijn hoofd. Ik weiger hieraan toe te geven, het is tijd om weer in actie te komen.

Ik giet mijn laatste spa rood achterover, steek een los plukje haar vakkundig weg en bewapend met een aantal vuilniszakken maak ik me klaar om alles te verzamelen.

Ik ben op zich best netjes, ik heb vaak gewoon te weinig tijd om aan het huishouden toe te komen. Deze week stond elke avond namelijk in het teken van het jubileumfeest. Als verrassing bekokstoofden de andere bewoners een plan om in het geheim het gebak en de versiering te maken.

Op maandag- en woensdagavond smeekte mevrouw Linden of ik haar zelfgebakken macarons, taarten en cupcakes wilde voorproeven. Ze was zo enthousiast en luid aan het praten dat het een wonder was dat haar buurvrouw, mevrouw Verhogen, niks merkte. En op de andere avonden werd ik door meneer Simonsen in beslag genomen. Hij is de drie kringlopen in de stad afgelopen op zoek naar stranddecoratie, omdat het echtpaar daar zo van houdt. Ik moest bepalen welke karkassen van krabben en andere zeedieren ermee door konden. Op Pinterest had hij gezien hoe we glazen potjes moesten versieren en zij aan zij beplakten we ze met schelpen. Ook maakten we nog vlaggetjes waar we iedereen een leuke tekst op lieten zetten.

Het is ontzettend leuk om de bewoners zo gedreven te zien, alleen vergeet ik daardoor soms mijn eigen huishouden en nu is het echt een rommel.

Er ontsnapt een diepe zucht, terwijl ik al bukkend mijn kleding van de grond raap. Eindelijk heb ik alles verzameld. Plechtig neem ik me voor om het de volgende keer anders te doen, het duurt alleen nooit lang voordat de boel weer ontploft. Meestal houd ik het een week vol, eigenlijk een dag of vijf, meestal drie dus. Maar hé, ik doe mijn best.

Ik vang een glimp op van mezelf. Help! Wat zie ik er belabberd uit: gloeiende wangen, plakkende haren en zo te zien ben ik vergeten om waterproof mascara te gebruiken. Tevergeefs probeer ik met wat spuug het uitgelopen zwart rondom mijn ogen weg te vegen, waardoor het net lijkt of ik ben bewerkt met houtskool. Het indringende geluid van de deurbel weergalmt door de ruimte en dwingt me om te stoppen. Nou ja, dan ga ik me zo wel fatsoeneren. ‘Ik kom eraan!’

Onderweg naar de deur gooi ik de laatste verdwaalde sok in de vuilniszak en stop de zakken in drie grote blauwe tassen van de Scandinavische winkelketen, zodat ik straks alles gemakkelijk kan tillen. Mevrouw Linden staat vast voor de deur met de vraag of ik voor de laatste keer het gebak wil voorproeven, dus trek ik de deur open. ‘Hallo mevrouw Lin...’ Ik val stil, want in plaats van de oudere vrouw te treffen, staat er een man in de deuropening. Hij heeft een slank postuur en zijn nauwsluitende colbert accentueert zijn lichaam precies op de juiste plekken. Ik moet mijn hoofd bijna in mijn nek leggen om hem aan te kijken en dan zie ik de mooiste helderblauwe ogen die ik ooit heb gezien.

‘Hoi, is mijn oma er ook?’ Hij kijkt twijfelachtig langs me heen.

Zijn korte, blonde haar zit warrig, alsof hij net door een flinke windvlaag moest fietsen, en op zijn strakke kaaklijn is een lichte stoppelbaard zichtbaar. Ik schat hem begin dertig.

‘Welke oma zoek je? Hier wonen er wel een paar.’ Ik glimlach naar hem en schuif zo onopvallend mogelijk de zak met vieze was uit het zicht.

De man haalt een briefje uit de binnenzak van zijn colbert, die rust op een duur ogende spijkerbroek en chique schoenen.

‘Ik kom voor het jubileum van mijn oma Verhogen. Ze had gezegd dat ik helemaal naar boven moest met de lift.’ Hij buigt zich voorover, zodat ik het adres op het briefje kan lezen.

Ik durf me amper te bewegen, want ik ben bang dat hij me zal ruiken. Hij ruikt daarentegen heerlijk. Een houtachtige lucht, gecombineerd met... Ik sluit mijn ogen, zodat ik de geur beter kan plaatsen. Perzik! ‘Mijn lievelingssmaak,’ mompel ik zacht en open mijn ogen.

Hij trekt zijn wenkbrauw op en kijkt me vragend aan.

Ik verschiet van kleur, kuch en antwoord dan zo neutraal mogelijk: 'Dit is inderdaad de Paardenbloemlaan 9. Je bent alleen een verdieping te ver naar boven gekomen, de gemeenschapsruimte is hieronder.'

'Ah, bedankt. Ga je straks ook naar het feest?' Er verschijnen kleine rimpeltjes naast zijn ogen.

Is hij serieus of neemt hij me in de maling? Ik sta hier tenslotte nog in mijn relaxoutfit, maar aan zijn vriendelijke blik te zien, is hij oprecht. Ik word er spontaan zenuwachtig van en schud mijn hoofd. 'Het is alleen voor familie, helaas.'

'Jammer inderdaad. Dan ga ik snel naar beneden, want ik heb beloofd om er al eerder te zijn.'

Bij de lift draait hij zich eventjes naar me om. 'Ik ben Jasper, trouwens.' Hij glimlach naar me, waardoor een kuiltje in zijn wang zichtbaar wordt, en stapt in de lift.

Zodra hij is vertrokken, snel ik naar de badkamer. Als ik wist dat hij voor de deur zou staan, had ik mijn make-up er zeker al afgehaald voordat ik opendeed. Ik zucht diep. Dat was een slechte eerste indruk...

Ik trap mijn lievelingssokken uit, stop ze bij de rest van de was en sta een paar minuten later met de drie blauwe tassen in de lift.

Het is nogal krap, maar het past net. Ik druk op het knopje en wacht geduldig tot ik benden ben. Helaas openen de deuren zich precies één verdieping lager en ik kijk recht in de versierde gemeenschapsruimte. Alleen de korte overloop zit tussen mij en de ruimte in.

Het feestelijke geluid vult de hele etage en mevrouw Verhogen ziet me onmiddellijk staan. Ze wuift naar me vanuit de zaal en brengt enthousiast uit: 'Bedankt voor het versieren, Bibi. Het ziet er prachtig uit! De schelpen zijn geweldig en het gebak is ook heerlijk!'

Dankzij de hoge roep draait Jasper zich naar me om en steekt glimlachend zijn glas in de lucht. Ineens komen de wanden van de lift op me af en ik druk haastig een aantal keer op het knopje om de deuren te sluiten.

Na enkele seconden, die een eeuwigheid lijken te duren, komt het

geheel weer in beweging. Nu baal ik helemaal dat ik niks anders in de kast had hangen. Ik ga er voortaan voor zorgen dat er standaard een schone jurk klaarligt, zodat ik nooit meer in mijn relaxoutfit voor een wildvreemde sta. Hoewel ik nu al weet dat ik thuis gewoon graag in mijn pyjamabroek rondloop.

3

Kind, wat plezierig dat ik je tref!

Ik ben net terug van de wasserette en zet de zware tassen met schone was op de stoep voor het appartementencomplex als het echtpaar Verhogen gearmd komt aanlopen, gehuld in hun dikke jassen.

‘We konden wel wat frisse lucht gebruiken na het geslaagde feest.’ Het gezicht van de oude dame straalt.

‘Ik moest per se mee,’ zegt haar man brommend, terwijl hij zijn bruine wollen pet nog wat verder over zijn ogen trekt. ‘Ik was liever verdergegaan in mijn boek *Oorlog en Vrede*.’

‘Ach schat, daar ben je al maanden in bezig, dus je kon prima een halfuur met me mee naar buiten.’ Ze klopt haar man op de arm, die verveelt met zijn wandelstok op de stoep tikt. ‘Heel erg bedankt voor je hulp vanochtend,’ kwebbelt de oude dame verder. ‘Ik heb nog wat voor je.’

Ze steekt haar hand uit, legt iets in mijn handpalm en vouwt daarna mijn vingers zorgvuldig dicht, alsof ze me iets heel kostbaars geeft.

‘Ik denk dat je dit wel kunt gebruiken.’ Haar blauwe ogen glinsteren.

Misschien is het wel geld. Mijn opa gebruikte altijd precies dezelfde woorden als ik trots mijn rapport liet zien en daarna drukte hij stevast een

briefje van vijf in mijn hand. Veel te veel natuurlijk en totaal overbodig, net als nu – als het geld is.

Haar man schudt zijn hoofd en trekt zijn vrouw zachtjes mee het gebouw in.

Zodra ze uit het zicht zijn, open ik mijn hand. In plaats van geld zie ik een wit, gelinieerd briefje. Ik vouw het open en daar staat een telefoonnummer met daaronder Jaspers naam.

Mijn ogen worden groot. Wat heeft dit te betekenen? Waarom krijg ik Jaspers nummer via zijn oma? Heb ik zo'n indruk op hem gemaakt? Laat ik zijn oma maar meteen om verduidelijking vragen.

Snel stop ik het briefje in mijn broekzak en sleep de tassen mee naar binnen. Nergens is een spoor van het echtpaar te vinden. Ik voel me ook te bezwaard om nu nog bij hen aan te kloppen, ze hebben immers al een drukke dag achter de rug.

Tien minuten later zit ik op de rand van het bad mijn tanden te poetsen en ik kan alleen aan Jasper denken. De ontmoeting van vanmiddag bracht me van mijn stuk en nu ik ook nog zijn nummer heb, vraag ik me af wat ik ermee ga doen. Ik tuur naar mijn lievelingssokken en de cijfers lijken door mijn zak heen te branden.

Ik haal het papiertje tevoorschijn en wrijf over de tekst. Zou Jasper nu zitten te wachten op een bericht van mij? Waarom zou hij anders zijn nummer geven? En wat verwacht hij eigenlijk dat ik schrijf? Ugh, ik word gek van mijn eigen gepieker. Het is wel duidelijk dat ik weinig ervaring heb op liefdesgebied. Mijn laatste serieuze relatie is dan ook alweer acht jaar geleden.

Mijn kater loopt de kleine badkamer binnen en springt naast me op de rand van het bad. Ik aai hem over zijn zachte vacht en hij kijkt me met zijn kattenogen nieuwsgierig aan.

‘Wat is wijsheid, Louis? Wat moet ik hier nu mee?’ Naast me klinkt gebrom. ‘Je hebt helemaal gelijk.’

Ik pak mijn telefoon en voeg Jasper toe aan mijn contacten. Het is vreemd spannend om zijn naam in mijn telefoon te zetten en ik besluit hem

gewoon een kort appje te sturen, zodat ik dit uit mijn hoofd kan zetten.

Hoi Jasper, het was leuk om je tegen te komen. Ik heb je nummer gekregen hoor, bij deze weet je ook dat van mij. X Bibi

Ik lees het nog een keer door en besluit de x achterwege te laten en druk op verzenden. Ik ontspan weer en net op het moment dat ik mijn tandpasta wil uitspugen, knippert mijn telefoon.

Stond het op een wit briefje met blauwe lijntjes?

Huh? Waarom vraagt hij dat? Ik spoel mijn mond en schrijf:

Klopt.

Meteen komt er een notificatie binnen.

Haha, dat vermoeden had ik al.

Ik frons en stuur een vraagteken terug.

Ik kreeg jouw nummer op exact zo'n briefje. Zo te zien vindt mijn oma het hoog tijd dat we elkaar leren kennen.

Die mevrouw Verhogen! Ik onderdruk een grijns en typ:

Dat verklaart een hoop.

‘Zo zie je maar weer, jij bent mijn beste raadgever, Louis.’ Ik draai me om naar mijn kater die op de rand van het bad in slaap is gevallen en til hem voorzichtig op en neem hem mee naar mijn bed.

4

VIER EN EEN HALVE WEEK TOT DE SCHOKKENDE ONTDEKKING

Als ik in alle vroegte de trap afloop, passeer ik mevrouw Verhogen die de ochtendkrant onder haar arm klemt. Zelfs op dit tijdstip is ze volledig in het blauw gestoken.

‘Goedemorgen. Nog bedankt voor het nummer van uw kleinzoon.’

Haar blauwe ogen glinsteren nieuwsgierig als ze naar me opkijkt. ‘Heb je er wat aan gehad?’

‘Jazeker, we hebben elkaar al geappt.’

‘Toen Jasper naar je vroeg op het feest, wilde ik jullie graag een handje helpen.’ Het ronde gezicht van de dame verzacht.

‘Daar ben ik blij om.’

Ze knijpt me kort in mijn arm. ‘Fijne werkdag vandaag.’

Met een brede glimlach loop ik naar beneden. Jasper heeft dus naar mij gevraagd. Wat zou hij allemaal over me willen weten?

Snel pak ik mijn telefoon en typ een berichtje.

Sprak net je oma en ze vroeg of we al hadden gesproken :)

Direct komt er een reactie binnen.

Laten we binnenkort een keer in het 'echt' praten.

Is hij nu met me aan het flirten? Wat zou zijn oma over mij verteld hebben? Ergens in mijn onderbuik merk ik een lichte kriebel, die ik al lang niet meer gevoeld heb. Ik stuur een duimpje terug, omdat ik niks anders weet te zeggen.

Een kwartier later ben ik bij het advocatenkantoor. Het pand grenst aan een uitgestrekt park en het is een statig gebouw met bruine stenen en veel ramen. Naast de imposante deur hangt een goudkleurig bordje met het opschrift "Advocatenkantoor Reemers & van Sommeren".

In de grote hal neem ik het stapeltje post mee dat voor me klaarligt bij Thea, de receptioniste. Ze is een brunette van een jaar of vijftienvintig en vrijwel elk moment van de dag aan het telefoneren. Net als nu.

'Dank je,' fluister ik, zodat ze kan blijven bellen en met het stapeltje onder mijn arm ga ik met de lift naar de vierde verdieping. Op elke etage zit een andere afdeling. Op de begane grond zit het ondersteunend personeel, hier vallen bijvoorbeeld de conciërge en de schoonmakers onder. Op de tweede kun je terecht voor alle administratieve en financiële zaken en hier bevindt zich ook het restaurant. De advocaten zitten op de volledige eerste en derde verdieping en op de vierde zitten slechts vier mensen, de partners Harold Reemers, Jenise van Sommeren en hun persoonlijke secretaresses Emily en ik.

Zodra de deuren opengaan, loop ik richting mijn werkplek. Het bureau van Emily bevindt zich tegenover mij en tussen de tafels door loopt er een pad naar de kantoren van de partners.

Terwijl ik mijn winterjas uitdoe, stapt Emily uit de lift met een beker dampende koffie. Over haar arm liggen een aantal kledingstukken van de stomerij en ik grinnik.

'Ik weet het, ik zie er weer uit als een pakezel. Wees maar blij dat ik de klusjes voor Jenise doe.'

Emily is een aantal jaar ouder dan ik en werkt al tien jaar als secretaresse. Ze beheerde jarenlang de agenda's van beide partners en was ontzettend blij dat ze haar taken met mij kon delen. Al vrij snel klikte het en inmiddels zijn we beste vriendinnen.

Terwijl Emily het kantoor van Jenise inloopt, lucht ik de werkplek van Harold en zet de waterkoker aan. De glazen ruimtes van de partners grenzen aan elkaar en zijn bijna identiek ingericht, enkel de kunstwerken en kussens zijn verschillend. Reemers & van Sommeren staan erom bekend dat ze hart voor hun zaak hebben. Ze nemen de meeste pro bono zaken aan van de hele regio en willen zich niet bezighouden met bijzaken die te veel geld kosten, zoals het inrichten van hun kantoorruimte.

'Ik moet je echt wat vertellen,' zeg ik als Emily voor ons een kop thee inschenkt. 'Zaterdag was het feest van het echtpaar Verhogen, die hun vijfenvijftigste jubileum vierden. Alles was in strandthema en de versiering was schitterend, al zeg ik het zelf.'

'Klinkt geslaagd.'

'En na het versieren, toen ik helemaal uitgeput was, stond er een kna--'

Een luide ping, gevolgd door het ratelende geluid van de lift onderbreekt me. Dat kan slechts één ding betekenen.

Haastig spring ik op. 'Ik vertel het later wel.'

Emily snelt naar haar kant van de ruimte om de partners te begroeten die met een vaste tred op ons aflopen. De werkdag is nu officieel begonnen.

Jenise blijft bij het bureau van Emily staan en Harold bij dat van mij.

'Leuk weekend gehad?' vraag ik.

Harold is klein van stuk, ietwat dik, kalend en draagt een zwart montuur dat zijn gezicht nog ronder maakt.

'We zijn er heerlijk op uit geweest met z'n vijven. De oudste gaat binnenkort studeren, dus we wilden nog een laatste keer als compleet gezin op stap.'

Als Harold vertelt over zijn kinderen na het weekend, weet je dat hij lekker in zijn vel zit. Hij is trots op hen en verkondigt dat maar al te graag.

'Hier is de agenda voor vandaag en het water is al warm. De eerste

afspraak is pas vanmiddag.’

Harold loopt weg en Jenise staat nog steeds bij Emily. Ze torent altijd overal bovenuit, kijkt streng uit haar ogen en kan ietwat bot uit de hoek komen. Gelukkig kan mijn vriendin het prima met Jenise vinden en werkt ze graag voor haar – ik zou voor geen goud willen ruilen.

Eindelijk loopt ook Jenise richting haar kantoor en net als ik mijn mond open om over Jasper te vertellen, rinkelt mijn telefoon.

5

De hele ochtend zijn Emily en ik druk in de weer met het beantwoorden van de telefoon en het bijwerken van de mail. Ineens zie ik vanuit mijn ooghoek Jenise Harolds kantoor inglippen. Ik volg haar met mijn ogen en Harold wijst naar zijn telefoon. Hij kijkt wat bedenkelijk en dept een paar keer met zijn zakdoek op zijn hoofd. Jenise knikt en heeft haar armen over elkaar geslagen. Wat zou er aan de hand zijn?

Ik heb niemand voorbij zien komen en de eerste afspraak is pas vanmiddag, als ik Harolds agenda moet geloven. Mijn vriendin is druk aan het bellen, dus stuur ik haar een mailtje via de interne mail om te vragen wat er aan de hand is. Zodra ze mijn bericht gelezen heeft, kijkt ze me vragend aan en haalt haar schouders op.

Terwijl Emily nog steeds aan de telefoon hangt, doe ik een poging om de lippen van de partners te lezen. Ik kom al snel tot de conclusie dat ik daar geen ster in ben. Ik duw mijn opborrelende nieuwsgierigheid de kop in en net als ik weer gefocust aan het werk ben, klinkt er een mierzoete stem door de verdieping.

‘Bibi? Emily? Kunnen jullie even komen?’ Er speelt een glimlach rond Jenises lippen, waardoor er spontaan een rilling over mijn rug loopt. Ze

glimlacht zelden en praat al nooit op deze toon, dus dit kan niet veel goeds betekenen.

Ik werp Emily een blik toe die zegt: ik wist wel dat er iets aan de hand was. Mijn vriendin volgt me op de hielen als ik het kantoor met de glazen wanden inloop. Het eerdere gesprek hangt nog in de lucht, waardoor de ruimte beklemmend aanvoelt met vier mensen tegelijkertijd. Emily moet precies hetzelfde denken, want zodra ze binnen is, opent ze een raam.

‘Jullie zullen je vast wel afvragen wat dit te betekenen heeft,’ zegt Harold, die een tikkeltje gehaast klinkt.

We knikken allebei.

‘Ik ben zojuist gebeld door een oude studievriend en hij heeft dringend mijn hulp nodig.’ Harold draait een manchetknoop tussen zijn dikke vingers heen en weer. ‘De firma waar hij werkt, is aangeklaagd door een cliënt. Een grote aanklacht, waardoor het ons verstandig lijkt als ik daar enige tijd ondersteuning ga bieden, totdat de lucht geklaard is.’

Betekent dit dat Harold weggaat? Wat moet ik in de tussentijd doen? Zou ik met hem mee moeten, omdat ik zijn persoonlijke secretaresse ben? Ik wil niet ergens anders werken, want Emily is tenslotte een van mijn beste vriendinnen en de enige die hier in de stad woont.

Jenise schraapt haar keel. ‘Zojiust hebben Harold en ik het over deze situatie gehad. Het lijkt ons het beste als hij tijdelijk als Interim aan de slag gaat bij de andere firma. Zo kan hij direct de problemen aanpakken en ondersteuning bieden.’ Ze boort haar ogen in de mijne. ‘Je zult je vast afvragen wat er nu met jouw positie zal gebeuren, Bibi.’

Ik knik en door de spanning schuif ik zenuwachtig op mijn blauwe pumps met gekleurde confetti heen en weer. Nu alle ogen op mij gericht zijn, recht ik mijn rug een beetje om zelfverzekerder over te komen en vouw mijn handen in elkaar, zodat ik niet aan mijn groene rok kan gaan plukken door de stress.

‘Het lijkt ons het beste als je hier op de firma blijft. Mocht Harold je hulp toch nodig hebben, dan kan hij je altijd bellen. Al het bel- en mailverkeer zal gewoon via jou blijven gaan.’ Jenise geeft me een knikje.

Meent ze dit echt? Direct glijdt alle spanning van me af en ik wissel snel een opgeluchte glimlach met Emily.

‘Zo kun je ook een tijdje onder mijn hoede aan de slag, zodat je nieuwe dingen kunt leren,’ voegt ze er op een lieflijke toon aan toe.

Het klinkt eerder onheilspellend dan als iets positiefs en ik slik. Ik zit er niet per se op te wachten om onder Jenise te moeten functioneren, maar het besef dat ik mag blijven zet alles in een zonnig perspectief.

‘Dat is goed nieuws,’ zegt Emily. ‘Ik dacht even dat ik hier alleen achter zou blijven.’

‘Ik had al zo’n vermoeden dat we jullie hier een plezier mee konden doen.’ Harold glimlacht warm naar me. ‘Ik vertrek direct en ben blij dat ik jou in goede handen achterlaat, Bibi.’

‘Heel erg bedankt, dit lucht enorm op. Ik zal u in de tussentijd zeker niet teleurstellen,’ antwoord ik opgewekt.

‘Daar heb ik alle vertrouwen in.’

We bedanken de partners nog een keer en zodra we bij onze bureaus staan, krijg ik een snelle knuffel van Emily. ‘Ik had het echt slecht getrokken als jij weg moest, want het is veel te gezellig om samen te werken.’

‘Nou, anders ik wel.’

‘Zullen we even lunchen in het restaurant om te vieren dat je blijft?’

‘Goed idee.’

Op mijn bureau licht de display van mijn smartphone op. Ik zie Jaspers profielfoto in beeld verschijnen. Zo te zien is het een videogesprek. ‘Ik moet dit even opnemen. Ik kom er zo aan,’ zeg ik.

Zodra Emily is verdwenen, duw ik mijn springerige rode haar wat platter en houd mijn telefoon omhoog. Mijn hand trilt een beetje en mijn hart klopt in mijn keel. Waarom word ik meteen gestrest als hij belt? Het is toch maar een telefoontje?

‘Hoi,’ breng ik er zo neutraal mogelijk uit.

‘Ja, ik dacht: ik heb even pauze, dus ik bel je even. Niet helemaal een ‘echte’ ontmoeting natuurlijk, maar mijn agenda staat zo vol gepland voor de komende tijd. Hoe gaat het met je?’

Jasper kletst ontspannen en stelt me op mijn gemak.

‘Wel goed. Je oma vindt het in ieder geval prachtig dat we elkaars nummer hebben.’

‘En gelukkig maar, anders is mijn pauze ook zo saai.’ De kuiltjes in zijn wangen worden zichtbaar en zijn ogen lachen vrolijk naar me.

Mijn lichaamstemperatuur schiet omhoog en zelfs in de camera zie ik een bloes op mijn wangen verschijnen. Om de gloed te verbergen, begin ik snel over een ander onderwerp. ‘Hier gaat de werkdruk ook omhoog, helaas. Ik heb net gehoord dat mijn leidinggevende tijdelijk ergens anders gaat invallen. Daar baal ik van, want met hem werken is fijn en hij weet precies wat hij aan me heeft. Nu moet ik de komende tijd onder iemand anders werken, waar ik geen zin in heb.’

‘Is het zo erg?’

‘Nou, de klik mist een beetje. Ze is nogal, tja, hoe zal ik het zeggen... streng, voert de druk flink op, veeleisend...’ Ik sla een hand voor mijn mond en kijk snel om me heen, zodat ik zeker weet dat Jenise buiten gehoorafstand is.

‘O, dat lijkt me pittig. Maar als je leidinggevende zo tevreden is, zal je nieuwe baas dat ook wel zien, toch?’

‘Dat hoop ik inderdaad. Waar ben jij nu mee bezig?’

‘Hier ben i-’

‘Jasper, met wie ben je aan het bellen? We hebben deadlines, weet je nog?’ Buiten het scherm klinkt een stem die allesbehalve vriendelijk is.

Jasper rolt met zijn ogen naar me en buigt zich dicht naar het scherm toe. Met een zweem van spijt zegt hij: ‘Zoals je hoort, roept de plicht weer. Ik heb ook een baas die nogal veeleisend kan zijn. Ik vond het toch leuk om even met je te kunnen praten.’

6

Terwijl ik een mail aan het beantwoorden ben, komt er een sms van mijn moeder binnen.

*Hoi, lieve dochter van me. Kun je zsm naar een andere tekst kijken?
Deze willen we dit weekend versturen. XX mam*

Mijn ouders zijn artsen en trekken elk jaar vanaf september tot mei door Europa om mensen te helpen. Ze gaan langs vluchtelingenkampen en nu bouwen ze mee aan een weeshuis. Al het werk dat ze doen, wordt gefinancierd door giften. Omdat ik weinig kan missen, bestaat mijn aandeel uit het lezen van de nieuwsbrief. Ik scherp de teksten aan en haal de spelfouten eruit. Daarna sturen ze de definitieve versie rond aan de sponsors en gaan eventuele persberichten naar de krant.

Geen probleem, dat doe ik graag!

Schrijf ik terug.

Het principe van anderen helpen is mij met de paplepel ingegoten. Al

van jongs af aan speelde ik tijdens de zomervakantie in Italië met kinderen uit achterstandswijken en lokale weeshuizen. Ik denk dat zo mijn droom is gevormd: minderbedeelden helpen met gratis juridische bijstand.

‘Emily, kun je even komen?’ Jenise steekt haar hoofd om de deur van haar kantoor heen en vestigt daarna haar blik overdreven op mijn hand, waarin nog steeds mijn smartphone rust.

Snel stop ik hem onder tafel en plak een glimlach op mijn gezicht.

‘Je weet hoe ik erover denk, Bibi. Privétijd onder werktijd. Jij mag ook even binnenkomen.’

Ik wissel een snelle blik met Emily die haar schouders optrekt en aanstalten maakt om naar Jenise toe te lopen.

Zonder te kijken stuur ik een appje naar Jasper, want ik wil graag weten wat hij wilde vertellen toen hij door zijn baas werd afgekaptd.

Hoi Jasper. Heb je volgende week donderdag tijd om af te spreken?

Om acht uur eten we met de bewoners in de gemeenschapsruimte.

Schuifgerust aan.

Het is een hele kunst om blind te typen, maar ik wil niet weer op mijn vingers getikt worden.

Jenise zit al ongeduldig op ons te wachten in haar kantoor en ik laat onopvallend mijn telefoon in de zak van mijn rok glijden. Nog snel pak ik mijn gele blocnote uit mijn la en loop naar binnen.

‘Jullie kunnen gaan zitten.’ Jenise zit kaarsrecht op haar stoel, vouwt haar handen en legt ze voor zich neer.

We nemen plaats op de twee stoelen tegenover haar en ik leg gedreven de blocnote op mijn schoot om aantekeningen te maken. Ik zal haar laten zien dat ik een uitstekende secretaresse ben. Sterker nog, ik ga zo hard werken dat Jenise straks zal merken dat ze me wel een plek tussen de andere advocaten moet geven.

‘Zoals jullie weten, is Harold per direct begonnen op het andere advocatenkantoor. Tot die tijd ben ik de enige waarnemend partner en ik ga